

Full Transcript

Andrei [00:00:05] Astazi am alaturi de mine o cantareata si actrita binecunoscuta. Cariera ei a inceput in 1995 atunci cand a avut primul contact cu scena prin intermediul Scolii Vedetelor. In ultimii ani, a ramas alaturi de publicul ei prin retelele de socializare si aparitii in emisiuni televizate. De patru ani, se zile se bucura de o frumoasa poveste de dragoste alaturi de Silviu Tolu, alaturi de care asteapta un copil. A ales o metoda inedita de a anunta sarcina, filmand momentul cu testul de sarcina si anuntand-l pe Silviu tot printr-un vlog. Evident, vlogul ce ii prezinta pe cei doi vorbind despre acest eveniment important pentru ei s-a bucurat de extrem de multe vizualizari. Lili Sandu, bine te-am gasit!

Lili [00:00:50] Andrei, multumesc pentru aceasta invitatie. Ma bucur foarte mult sa iau parte la acest interviu pentru ca sunt convinsa ca vom afla impreuna foarte multe informatii si probabil ca, adica cu siguranta, ii vom ajuta sau le vom ajuta pe cele care ne asculta in acest moment.

Andrei [00:01:15] Stiu ca ai mentionat ultimele tale vloguri faptul ca in Romania fertilizarea in vitro si alte realitati despre provocarea de a avea un copil sunt adesea subiecte tabu si ca femeile au nevoie de mult mai mult adevar. Te rog povesteste-ne putin. Ce ti-ar fi placut tie sa stii in toata perioada asta in care ti-ai dorit sa devii mama.

Lili [00:01:38] Da, sincer sa sa fiu, experienta mea personala m-a pus cumva fata in fata cu acest subiect tabu si anume fertilizarea in vitro, inghetatul ovocitelor erau niste lucruri total noi, auzisem despre ele, dar auzisem la modul in care daca o femeie recurgea la acest lucru, daca voia sa isi faca o fertilizare in vitro, asta insemna ca vezi-Doamne nu fac copii, sunt stearpa. Toata lumea cumva se uita lung, vai, cum de a ajuns sa face aceasta fertilizare. Adica as vrea sa ma intorc cu cativa ani in urma ca sa spun: chiar daca am fost pusa in fata acestui subiect tabu, am fost oarecum pregatita bine. Cand il simti cum pielea ta, e total diferit. Dar in urma cu vreo 7-8 ani, pe cand locuiam in Los Angeles, tot auzeam in jurul meu discutii intre femei. Faptul ca unele isi inghetau aceste ovocite sau embrioni, ca mai tarziu, la 40-41-42 de ani, daca se intampla sa existe o problema fiziologica...iti dai seama, ceasul biologic al femeii, cam e... atunci sa recurga la aceasta modalitate de a-si implanta acesti embrioni sau aceste ovocite si a avea un copil. Si atunci mi se parea straniu si nu ma gandeam vreodata, eu le ascultam si ziceam: "da, sigur cand o sa fie momentul". Bine, nici eram intr-un moment in care ma vedeam mama sau sa imi doresc. Imi doream atat de mult sa am un copil, dar informatia mi-a ramas undeva inmagazinat in minte si in momentul in care am fost pusa impreuna cu partenerul meu in fata acestei probleme care erau reale, tot am avut acea pudoare, hai sa-i spun, pentru ca nu se vorbește cat ar trebui sa se vorbeasca, e un subiect super casual. E un subiect... Sincera sa fiu, daca ar fi sa dau un sfat tinerelor fete in momentul in care implinesc 23-24 de ani, cred ca mai bine ar fi, de ziua lor, decat sa se duca sa isi cheltuie banii pe nu stiu ce accesoriu scump de firma, mai bine ar merge si si-ar ingheta aceste ovocite. Pentru ca nu stii niciodata viata cum te duce. Eu nu am stiut ca o sa fac copil la 41 de ani.

Andrei [00:04:04] Dar cand si cum ai simtit ca itioresti sa devii mama?

Lili [00:04:15] Cumva, in timp, am simtit acest lucru, dar nu ma vedeam pregatita pentru ca mi se parea o responsabilitate uriasa. Ori eu eram genul de femeie si sunt, in continuare, independenta. Imi placea sa calatoresc. Am stat si foarte multi ani in Los Angeles, aproape sapte ani si jumătate, si atunci mi-a fost greu. Eram practic intre doua lumi, imi era greu sa am o relatie. Pentru mine, sa am un copil, insemna sa ii ofer o familie. Nu sunt genul de femeie egoista care isi doreste sa aiba un copil doar pentru ca vrea ea, adica sa fie ea implinita. Si, sincera sa fiu, ai in fata o femeie care nu a simtit instinctul matern. Nu stiam ca se va intampla. Imi doream, iubeam copiii, dar nu eram innebunita si nu cautam asta intr-o relatie. Nu imi doream sa am o relatie pentru ca am 32, 33, 34, 38 si deja trebuia sa fac copilul asta. Cumva, lucrurile in viata mea s-au aranjat in asa masura incat din iubire sa iasa aceasta binecuvantare. Dar, intorcandu-ma la psihologia mea, recunosc, am fost si presata de stereotipurile societatii, de parinti, de ce nu? "Hai, ma mama, ai 30 si ceva si nu faci? Cand il mai faci?" Multumesc lui Dumnezeu si multumesc mie ca am fost genul de femeie care a

stiut tot timpul cum sa isi organizeze viata si nu m-a speriat acest fapt, ca timpul trece si eu nu am un copil.

Andrei [00:05:48] Adica a contat totusi si presiunea asta sociala? Pentru ca exact cum ai spus si tu, sunt convins ca non-stop auzeai intrebari, fel de fel de lucruri. Tu fiind si o persoana publica presupun ca si in spatiul public auzeai genul asta de intrebari.

Lili [00:06:00] Foarte multe auzeam.

Andrei [00:06:02] Te-a influentat mult? Consideri ca a fost o influenta...?

Lili [00:06:06] Sincera sa fiu, in momentul in care incepeam un interviu, era primul lucru, prima intrebare: "Cand faci un copil? Cand te casatoresti?" Iar trebuie sa fac o paranteza. Este ok sa nu iti doresti sa faci un copil, daca nu iti doresti. Sunt femei care nu isi doresc. Nu trebuie sa te judece absolut nimeni. Este ok sa nu ai sapte copii, este ok sa iti doresti un singur copil. Dar vezi cum societatea, cumva, si modelele care apar, ne influenteaza, vrand-nevrand, in subconstient si recunosc ca am fost si eu la randul meu influentata. Am avut perioade in care ma gandeam la asta. Ma, dar poate gata, hai. Trebuie sa fac copilul asta. Poate ma influenta vreo 20%. Nu era 100%. Nu eram in acea directie doar ca imi spunea societatea sa fac un copil. Pe mine m-a ajutat foarte mult puterea mea de a lua decizii, pentru mine inasa. Dar intr-adevar, societatea, in acest moment, si nu doar sa avem, sa ai un copil. In general, de familie. Age is just a number, dar inca nu se intelege lucrul asta, stii?

Andrei [00:07:14] Adica tu nu ti-ai impus niciodata, nu stiu, o limita legata de varsta. Daca nu am copil pana atunci...nu o sa mai am niciodata.

Lili [00:07:23] Nu, nu, nu. Singura mea problema a fost, recunosc, cand locuiam in Los Angeles, am avut o problema hormonala, o problema care m-a facut sa ma intorc catre nutritie integrativa, sa studiez despre asta. Sa ma pun practic pe 'the good track', pentru ca, intr-adevar, erau niste probleme si nu as putea. Daca in perioada aia imi doream sa am un copil, nu as fi putut sa am acel copil. Asa spuneau analizele. Cert este ca dupa doi ani de munca cu mine, intre ghilimele 'munca', m-am pus pe linia foarte buna. Si problema, in momentul in care am decis sa avem un copil, culmea, nu a fost la mine si nu a fost din cauza varstei mele si nu a fost din cauza hormonilor samd. Dar am stat un pic si cu stresul ala. Poate ca nu se mai intampla. Am avut acea problema hormonala atunci, la momentul respectiv. Dar da, este foarte multa munca cu tine insuti pentru ca e greu sa nu pleci urechea. E greu sa nu asculti ce ti se zice sau sa n-asculti societatea. Pentru ca la urma urmei, cine are dreptul? Adica cine considera ca e bine sa ai, e bine sa nu ai. De asta trebuie sa fim destul de puternici si sa ne urmam fix dorinta interioara pe care noi o avem.

Andrei [00:08:50] Spuneai de multa munca cu tine. Ce fel de munca sau ce tipuri de lucruri cautai inainte de a deveni mama? Sau de care esti poate interesata chiar si acum. Sau era interesata si au schimbat putin cursul? Sau anumite, nu stiu, anumite aspecte pe care tu le considerai de neclintit.

Lili [00:09:10] In primul rand, este increderea si iubirea pe care tu o intorci practic catre tine. In primul rand, o practica la care nu am renuntat este meditatie care ma ajuta sa gandesc limpede si sa iau decizii chiar si acum in perioada sarcinii. Ma ajuta extrem de mult sa ma conectezi cu bebe. Sa fiu linistita, mai ales in perioada in care suntem acum, in carantina asta, cu izolarea in parc si ma ajuta sa ma reintorc tot timpul la gandurile mele si sa fac un pic de ordine intre ceea ce imi spune social media, ceea ce imi spun parintii, ceea ce spun prietenii, ceea ce spune societatea si ceea ce imi doresc eu practic, cu adevarat. Pe mine una, ma ajuta practica asta. E drept, am muncit la ea ani buni, nu ma consider o stiutoare in arta asta a meditatiei, dar este e o unealta pe care eu o folosesc tot timpul. In al doilea rand, cred ca iubirea...cred ca pe mine m-a lovit iubirea cand a trebuit sa ma loveasca. De asta a fost primul impuls. Nu ca n-as fi iubit in relatii pe care le-am avut in trecut. Doar ca iubirea asta...Stii cum e? Intre doi oameni trebuie sa existe perfect timing. Daca acei oameni gandesc fix la fel si exista iubire, that's it. Altceva chiar nu mai trebuie. Financiar si astea...nu au nicio legatura. Dar uite ca, in trecut, eu imi doream, chiar daca iubeam,

imi doream altceva. Nu neaparat genul asta de familie cu copil. Nu ma simteam implinita sa am lucrul asta.

Andrei [00:10:51] Lili, si eu aud asta ca, intr-adevar, iubirea schimba tot. Avem si melodii celebre. Dar, cum crezi ca o sa se schimbe dupa ce din doi o sa deveniti trei? Crezi ca o sa fie lucruri fundamental schimbate? Ti-e putin teama? Te-ai gandit putin la lucrurile astea? Sunt convins ca te-ai gandit, dar as vrea asa putin sa ne dai putin insight.

Lili [00:11:15] Mai, daca tot vorbeam de societate, hai sa ne uitam si la vecini. Hai sa ne uitam asa, un pic in jur, si sa vedem ca, in proportie de 90 si ceva la suta, se schimba cand ajunge copilul. Parca ceva se intampla. E atat de mare bucuria si iubirea si dorinta cand esti insarcinata si cum iti pupa el burtica si cu totul este minunat in jur. Si in momentul in care apare copilul, ceva se intampla. Este foarte adevarat ca, cumva, barbatul se simte dat la o parte pentru ca ii ia locul un copil, fructul iubirii lor. Probabil ca actiunile, usoara gelozie...sau poate in subconstientul barbatului, in loc sa atenueze si sa aplaneze discutiile care ar interveni, "de ce doarme copilul cu noi?", "De ce...?", chestii de genul asta, parca ia amploare. Si, sincera sa fiu, totusi, primim un alt suflet langa noi. Adica gata, noi nu mai suntem noi doi. Ba mai mult, nu ne mai luam rucsacul in spate si plecam in Bali o luna de zile si mergem cu trotineta pe acolo sau cu scuterul. Deja se schimba un pic, dar un copil este o binecuvantare. Asta e ce tot ce pot sa spun. Si cred ca sunt destul de matura sa afirm, sa fac aceste afirmatii, pentru ca am un copil la o varsta in care simt ca as putea sa ii fac fata, intre ghilimele, stii? Mai ales ca nu sunt fortata. Asta se intampla, in general, in relatiile in care o femeie face un copil. Vai, dar sotul si-a dorit foarte mult. Ea nu simte 100% sa aiba acest copil, dar daca sotul si-l doreste, s-au casatorit, sa vina si copilul. Cred ca acolo apar rupturile, psihologic vorbind, cel mai repede. In momentul in care femeia e stapana si stie ca isi doreste acest copil, cumva, nu mai este frustrata de faptul ca mai exista o a treia persoana si atunci stie sa managerieze toata situatia si cu sotul. Da. N-as putea sa spun ce va fi, pentru ca nu sunt Nostradamus, dar cred ca suntem destul de cool asa ca parinti si asa vom fi. Si vom incerca sa nu existe distanta dintre noi, pentru ca de multe ori distanta este cea care cauzeaza tot felul de discutii in relatie, in momentul in care apare un copil.

Andrei [00:13:53] Dar te gandesti asa cum fiecare dintre voi...cam ce roluri o sa aiba? Adica, eu imi imaginez ca asta o sa fac eu si tu sa faci asta si presupun ca si Silviu stie. Iti imaginezi asa cam cum se vor impartii aceste roluri intre voi, intre mama si tata?

Lili [00:14:11] Tot ce pot sa spun este ca Silviu este foarte destept. Si se va ocupa de meditatiile copilului. Eu pe latura umana, adica ii voi citi povesti, voi povesti lucruri noi, il voi indreptata catre a avea o pasiune. Dar inca nu pot sa zic, ne-am conturat asa, foarte bine, indatoririle. Doar ca un alt lucru pe care eu care sper sa il respectam, recunosc ca am citit foarte multe carti legate de parenting... Am tot auzit ca nu vine copilul cu un manual de instructiuni, nici n-ar trebui. Sau poate ar trebui, dar ma rog. Dar cred ca totusi un copil nu ar trebui sa fie o proprietate pe care noi o avem. Eu sunt purtatoarea unui suflet, il aduc, ii dau viata, il instruiesc, il educ, hai sa spun, ii ofer iubire. Dar cred ca el, cu siguranta, isi va lua zborul si eu, noi nu avem dreptul sa fim proprietarii acestui copil. Este o extensie a iubirii noastre, el este un companion pentru noi. Cam asa vad eu lucrurile si sper sa reusesc, in momentul in care ma va enerva crunt, sa nu vorbesc ca "eu te-am facut, eu...cum." Hehe!

Andrei [00:15:38] Prima parte a sunat foarte bine, recunosc, dar sa vedem exact ce. Dar uite stau sa ma gandesc, ca te ascultam. Cred ca e diferenta intre rolurile astea pe care tu ti le imaginezi acum si cum erau de exemplu, nu stiu, parintii nostri sau alte generatii. Apropo de cum se imparteau aceste roluri, apropo de copilarile noastre.

Lili [00:15:56] E o mare diferenta, e mare diferenta. Si spun de ce. Prima diferenta e aceea ca noi am fost crescuti cu frica. Vezi ca daca nu faci aia, daca nu te speli pe dinti, vezi ca daca o superi de doamna educatoare, nu stiu ce se intampla. Si atunci, psihologic, noi crescut limitati, frustrati si am invatat...aoleu, eu nu trebuie sa ies din patratca mea, din cercul meu ca poate nu e bine. Asta e total gresit. Deci clar, copilului meu nu ii voi spune, adica va fi liber sa ia decizii. Cu siguranta voi incerca, intr-un fel sau altul, sa-l ghidez. Dar vreau sa aiba sentimentul ca poate cuceri lumea, ca

nu exista limite, ca poate sa faca orice isi doreste, ca nu exista frica, nu exista teama. Noi, generatia mea, recunosc, noi suntem niste fricosi. Eu nu stiu cum am luat, in doua zile, decizia de a ma mutat in Los Angeles pentru opt ani. Cred ca ai fost la post. Nu au nici timpul gandit ca cea mai mare nebunie pe care am putut sa o fac vreodata. Dar da, parintii, nu stiu, era alta mentalitate, erau alte vremuri, tatal lumea venea din zona armatei si atunci era foarte dur, a fost foarte extrem de dur cu mine, era alta psihologie, cu siguranta. Dar legat de copilarie, inasa, **as vrea sa pastrez ceea ce am trait eu: iesitul pe strada cu copiii, trageam cu pustile sau cu ce ne mai jucam noi, de lemn, vizitele pe care le faceam la bunici,** petreceam extrem de mult timp, tin minte ca la un moment dat, am stat vreo 2-3 ani la bunica mea in Vrancea si cutreieram efectiv tot ce era pe acolo, dealuri, mancăm nuci, ma murdaream. Asta cred ca o sa lipseasca. O sa lipseasca copiilor din ziua de astazi pentru ca asa ne-a indrumat societatea. Dar, cu siguranta, ca mentalitate, cred ca sunt mai castigati. Bine, sunt si vremurile de asa natura, adica trebuie sa te conformezi un pic. **Chiar daca spunem nu, copilul nu o sa aiba dreptul sa stea pe laptop sau la telefon, noi nu faceam asta, asta pentru ca pe vremea noastra nu exista asa ceva, n-aveam, dar ar fi o tampenie sa interzici total lucrul asta pentru in asta el traieste, asta este viitorul lor.**

Andrei [00:18:29] Apropo de viitor, Lili, indraznesc o intrebare: ti-e teama ca totusi sau te ai gandit vreodata cu teama ca acest viitor ar putea sa arate putin diferit fata de cum il proiectam noi si ca poate vin vremuri mai dificile sau mai grele fata de cele cum ni imaginam noi in momentul de fata? Eu spun sincer, de multe ori ma gandesc, cand ma gandesc, la oportunitatea sau la ideea de a avea un copil: eu stiu cum arata lucrurile in 2020, stiu ce probleme avem, mai vine un coronavirus, mai stam in casa, mai scapam, dar oare in 2040 sau 2050, oare cum o sa arate lucrurile? Apropo de toate filmele SF care de fapt se demonstreaza a nu fi fost asa de mult SF.

Lili [00:19:10] Da, este o provocare. That's the biggest challenge pe care noi il putem avea ca viitorii parinti, ca noi parinti, ca oameni care isi doresc acum sa aiba un copil. **Intr-adevar este o mare provocare sa ai un copil in zilele noastre. Nu stim ce va fi exact.** Uite, coronavirusul asta ne-a dat, peste noapte, parca, totul peste cap, adica la 360 de grade, toate planurile, toate. **Deci, cateodata e bine in viata sa nu faci asta, sa nu iti faci planuri, sa nu stai, sa nu fii omul care, nu stiu cum sa zic, isi traseaza foarte clar: deci, de la... anul asta voi face asta etc.** Dupa care, anul viitor se mai intampla ceva. Mai lasa si in voia lui Dumnezeu, mai lasa si divinitatea, mai go with the flow sa vezi un pic si ce se intampla in jur. Si cred ca trebuie sa ne iubim, sa fim maleabil cumva, sa ne lasam un pic dusi de ce se intampla, stii? Pentru ca daca suntem clar cu filozofiile noastre si cu planul nostru de viitor, uite ca se poate intampla sa se naruiasca totul. Dar, da, o teama exista acolo undeva in suflet, mai ales dupa ce fiind insarcinata, trecand prin toata perioada de izolare, neavand sansa de a merge la un ecograf insotita de tatal copilului, trebuind sa imi pun o masca, manusi. Vad copii cand merg pe strada care poarta masti si manusi. Doamne, ma gandesc, dar oare copilasul asta oare in ce societate o sa vina? Pe ce lume? **Dar stii cum e, ei ne aleg. Ne-am dorit foarte mult copilul asta, trebuia sa ajung la fertilizare, dar uite ca el m-a ales, pentru ca asa e, ei ne aleg, ca si parinti si daca el a ales, el stie de ce ar trebui sa faca faca lucrul asta.** Probabil ca daca nu s-ar fi intamplat natural, iti spun sincer, nu cred ca am fi avut curajul sa facem acea fertilizare, mai ales in vremurile astea. Cred ca am fi asteptat si uite asa, mai trecea un an si doi si trei si nu se stie ce se intampla. Dar vezi tu, divinitatea. Trebuie sa lasam un pic, sa il lasam pe Dumnezeu sa ne ajute. E atat de simplu. Eu m-am rugat foarte mult in perioada asta. M-am rugat extrem. Cred ca nu m-am rugat niciodata. Sa am acest copilas, sa ne bucure, sa fie o binecuvantare si uite ca s-a intamplat. **Deci de asta zic, poate sa vina virusul care o veni, dar daca avem incredere si credinta cred ca putem sa trecem peste.**

Andrei [00:21:41] Frumos, da, intr-adevar: credinta, dragoste, iubire sunt ingredientele pe care le-am sesizat pana acum in conversatia noastra si ma bucura pentru ca sunt sigur ca multi dintre cei care ne asculta se intreaba oare exista o reteta? Oare ce trebuie sa fac? Oare cand stiu ca trebuie sa am copil? Oare trebuie sa programezi, oare pana la 32, 33, 35, 38, dar iata ca, asa cum spui tu, tine foarte mult de timing, atat intre cele doua persoane cat si intre tine si copil.

Lili [00:22:16] Si poate un pic mult mai mult pentru femeie, un pic mai mult femeia trebuie sa fie pregatita, un pic mai mult decat barbatul.

Andrei [00:22:23] In ce sens pregatita?

Lili [00:22:24] Sa isi doreasca. Sa zica, gata, ok, pot sa fac fata. Stiu la ce ma inham, imi doresc copilul asta si sunt ok cu decizia pe care o iau, stii? Mai ales ca traim vremuri in care exact femeile nu mai fac copii la 20 de ani, nu se mai intampla. Femeile fac copii peste 35 acum. De asta ele au, cum sa zic, puterea de a lua aceasta decizie cumva. Bine, acum repet, daca chiar nu iti doresti acest copil, mai bine sa nu il faci. Sincera sa fiu, nu trebuie sa bucur pe nimeni. E doar o bucurie a ta si a partenerului tau, in momentul care face aceasta alegere. Mi-au scris extraordinar de multe femei dupa vlogul pe care l-am prezentat, legat de faptul ca au probleme cu fertilitatea. Culmea, barbatii lor au probleme cu fertilitatea, deci este un lucru real in zilele noastre. Sansele acum sunt fifty-fifty, nu mai dam vina pe femeie, e o stearpa. Nu. Acum, problemele, ti-am spus, sunt reale, le simteam cumva, simteam cum intra intr-o zona ori de resemnare, ori de depresie din cauza ca asteptau ani buni pana sa se intampla acest lucru.

Andrei [00:23:50] Ce fel de intrebari primeai, Lili, sunt chiar curios.

Lili [00:23:52] Da, in primul rand primeam intrebarile legate de starea mea, cum am simtit, cum am reactionat in momentul in care ni s-a spus ca va trebui sa fac aceasta fertilizare, ma rog, recomandare pentru doctorul la care eu merg. Alte femei spuneau ca incearca de 5-6 ani si nu se intampla. Deja aveau deznadejde, nu mai sperau ca se va intampla lucrul asta. Legate de partenerii lor, ca aveau tot felul de probleme in momentul in care ajungeau sa isi faca analizele, legate de faptul ca vai, si eu 40, 41 de ani si nu stiu, sunt disperata ca trebuie sa fac un copil. Da, astea-s probleme reale astea. Nu stiu, asta e un lucru care macina femeia din ziua de astazi. De asta, cand am inceput discutia vorbeam de ceea ce zic, liniste pe care o poti avea. Pentru ca momentul in care tu faci lucruri de la 20 si ceva de ani, ma refer la inghetatul de ovocite, nu va trebui sa mai treci prin acest proces cu injectarea de hormoni si asa mai departe prin care noi femeile trecute de 35 de ani ar fi trebuit sa trecem. E mult mai usoara procedura. Si atunci, in momentul in care se intampla fara sa stai cu stres, ca vezi Doamne nu mai am...asa suntem noi femeile. Insa, in timp ce inaintam in varsta, ovulele noastre nu mai produc aceeasi cantitate si atunci intr-adevar exista o mare problema. Nu poti sa mai ai fertilitatea la acelasi nivel la care o aveai acum 10-15 ani. Si atunci, asta este un impuls, nu este o rusine sa iti faci fertilizare in vitro. Si asta auzeam. Vai, parca mi se pare asa ciudat sa fac un copil intr-o eprubeta. Nu e, sunt niste copii absolut minunati, nu ar trebui sa va fie frica sa faceti lucrul asta pentru ca... Doar eu am vreo doua prietene care au facut asta si copiii sunt ceva ...adica nu exista o diferenta, doar e o problema mentala, blocajul asta pe care-l avem noi, din cauza ca la noi nu se discuta, ca na, copilul trebuie sa vina doar de la Dumnezeu. Suntem in 2020. Acum, stii cum e. Daca iti doresti intr-adevar un copil, cred ca exista exista procedura sa se intampla lucrul asta.

Andrei [00:26:22] Sunt convins. Dar Lili, spuneai ca ai locuit la Los Angeles, nu? Ti-ai fi dorit sa ai copilul acolo sau sa nasti acolo? Crezi ca ar fi fost o diferenta?

Lili [00:26:38] Oo, da. Nu stiu daca te referi acum in perioada asta sunt sau asa daca mi-as dori..

Andrei [00:26:47] In general, nu acum, nu acum.

Lili [00:26:55] Ca ce e in America acum, cred ca e mai bine la noi. Sa zic ca undeva la 60%, mi-as fi dorit sa se intample in Los Angeles, pentru ca exista o deschidere mai mare catre creatie, ca au o altfel de mentalitate si scoala americana ajuta foarte mult copilul sa-si dezvolte aceasta latura creativa. Plus clima din Los Angeles... m-am indragostit de clima aia in doua zile. N-ai cum, n-ai cum. Plus ca oamenii sunt foarte deschisi. Sunt foarte multe campuri pentru copii. Sunt foarte multe evenimente pentru copii, adica cei care se nasc in Los Angeles clar au o viziune asupra acestei a tot ce se intampla cu viata lor destul de mare pentru ca au acces la foarte multe lucruri, sunt foarte curiosi copiii de acolo, ceea ce e foarte bine pentru copii si da, una peste alta mami ar avea un lifestyle foarte...hehe, cu mancarea ei vegetariana, cu tto felul de suplimente, de super-alimente, dar nu se stie niciodata. Noi suntem nomazi, si eu si Silviu, nu stiu daca numim vreodata 'acasa'. Acum, cumva, ne inradacineaza acest copil, dar ne-am dorit foarte mult sa calatorim cu el.

Deci daca ne intrebi top 3, pe primul loc este sa calatorim, pur si simplu sa mergem noi toti trei si sa vizitam locuri noi si exact asta ne dorim cel mai mult.

Andrei [00:28:30] Crezi ca vei reusi sa-ti infranezi dorinta de a proiecta pe el niste lucruri pe care nu le-ai reusit tu?

Lili [00:28:41] Asta e ar trebui sa se intample de fapt. Pentru ca, asa cum ti-am zis, **noi nu suntem proprietarii acestor copii. Ei trebuie sa-si dezvolte aptitudinile.** Sincera sa fiu, mi as dori foarte mult sa aiba o pasiune de mic. Pentru ca eu am inceput sa cant, ma rog, mergeam la Palatul Copiilor de pe la 12-13 ani, cand toate fetele, colegile mele ieseau afara si jucau tot felul de activitati de genul asta, eu mergeam la Palatul Copiilor si cantam. Cumva, pasiunea asta m-a facut sa imi doresc mult mai mult de la viata si sa nu pierd timpul. Si asta se intampla pentru ca in '95 am intrat in Scoala Vedetelor. Am participat la un casting destul de dificil si a fost practic o rampa de lansare si in acelasi timp o depasire a conditiei pentru ca m-am nascut in Tulcea, era un orasel mai mic...acum s-a mai extins, e orasul meu natal, il iubesc, dar pe vremea aia, acum 40-30 si ceva de ani nu se intampla mare lucru. Si pasiunea pe care am avut-o, m-a facut sa fac un salt urias. Asta mi-as dori sa aiba, de orice fel. Zicea Silviu la un moment dat: si daca vrea sa fie skater? Poate sa fie skater, skater-inteligent. Ca sa fie deosebite de ceilalti skateri. Adica sa aiba ceva in plus fata de ei.

Andrei [00:30:16] Dar ziceai de Silviu. Silviu ce zice? El cum e? Chiar sunt curios. Asta e si pentru mine asa. El cum vede toata miscarea, toate schimbarile, toate lucrurile astea pe care le-am povestit si noi acum aici.

Lili [00:30:41] Vorbeam de Silviu. Silviu e un barbat matur. In ciuda faptului ca diferenta exista o diferenta de varsta intre noi doi, nu am simtit niciodata lucrul asta. Si stiu ca va fi un tata responsabil. Poate mai mult decat alti tati care au peste 40, stii ce vreau sa zic. In primul rand, ma bucura foarte mult ca mentalitatea lui este mai actualizata, este mai aproape de ce se intampla acum si asta ma ajuta foarte mult in comunicarea cu fiul nostru. Adica e important sa stii cum sa ii iei pentru ca, nu stiu, parca sunt niste copii astrali acum. Noi nici nu aveam deschidere foarte mare cand eram micuti, dar ei, mi se pare ca pun niste intrebari ...mai uit la copiii prietenelor mele si pun asa niste intrebari care mie nici nu mi-ar fi trecut prin gand sa le spun, stii?

Andrei [00:31:47] Esti pregatita pentru genul asta de intrebari wow?

Lili [00:31:51] Nu stiu, cred ca da, acum mai pot sa dau inapoi?

Andrei [00:31:56] Nu mai poti, intr-adevar.

Lili [00:31:58] Da, cred ca sunt, dar aici, revin la Silviu, am un ajutor in el ca si tata, ca si prieten pentru pentru copilul nostru. Pentru ca ti-am zis, vreau asta sa fie mentalitatea si atmosfera in familia noastra, de prietenie, nicidecum de autoritate si de proprietate.

Andrei [00:32:24] Da, uite, imi place abordarea asta, imi place: libertate si independenta, autonomie. Sunt curios si sincer, uite, o sa te mai invit si peste 3 ani, sa vedem cum stam cu limitele autonomiei.

Lili [00:32:41] Sa imi bag mintile in cap! Mai ca am zis atunci ca sa il las liber, nu mai pot...mi-a mancat nervii!

Andrei [00:32:46] Sunt curios care sa fie limita asta de autoritate si cat de departe o sa o sa lasi sa se duca. Dar apropo de libertate si de autonomie, esti o persoana publica. Cum crezi ca iti va schimba viata ta ca persoana ca persoana publica aparitia acestui copil? Cat de mult crezi ca vei renunta la anumite lucruri pe care le faceai inainte sau cat de mult il vei implica si pe el in noua ta viata?

Lili [00:33:15] Eu cred ca ma va schimba in bine, in foarte bine. Pentru ca, eu am rezonat in toate proiectele pe care le am facut, rezonam bine si se vedea lucrul asta si avem o energie buna, daca eu eram bine, daca din interiorul meu venea acea energie. Si acest copil, pe langa iubirea pe care o simt acum, inainte sa il am, va fi ceva extraordinar din punctul asta de vedere, ma va schimba pentru ca ma va face mai responsabila. Nu voi mai fi flower-power asa cum eram inainte. Si asta e un lucru bun. Pentru ca ma voi redirectiona catre anumite proiecte de parenting, o alta zona fata de cea, hai nu vreau sa zic superficiala, e cam in genul ala. Pentru ca pana sa ai un copil, esti asa, mai libera. Dar in momentul in care ai un copil, deja, crede-ma, alegi mai bine proiectele. Te dedici mai mult acelor proiecte si eu sunt convinsa. Si da, mi-as dori foarte mult sa il implic si pe el, de ce nu? Nu mi-as dori sa mi expun copilul foarte tare. Cu siguranta, nu voi fi genul. Uite, nici Angelina Jolie, cand a nascut nu si-a ascuns copilul pana 2 ani sa nu-l vada nimeni. Adica voi fi genul care isi va arata copilasii, pentru ca sunt oameni care ma plac si care si-ar dori sa vada lucrul asta, dar nu voi folosi imaginea asta a noastra ca familie, ca relatie si ca si mama cu copilul meu. Nu o voi duce la epuizare pentru ca nu este ceea ce ne dorim. Cu siguranta, Silviu va interzice clar acest lucru. Ma va potoli. Dar, atat cat se poate... cu mare drag il voi implica si pe el. Dar de asta zic ca eu sunt convinsa ca e de bun augur ce mi se intampla si trec recunosc intr-o alta etapa a vietii mele. Adica practic acum imi incepe viata. Fix asa, o sa vezi cum e cum e cand vei fi parinte...

Andrei [00:35:28] Ok, o sa tin minte asta! Hehe.

Lili [00:35:30] Parca nimic nu a mai avut sens pana in momentul in care am avut acel test de sarcina si m-am uitat la el... bine, eu eram intr-o stare usor de soc, pentru ca nu ma asteptam. Dar in momentul in care am vazut asta, tot ce mi s-a intamplat, toti anii aia, mai putin Los Angeles ca a fost frumos... tot ce mi s-a intamplat pana atunci, efectiv a disparut. Dezi zero, gata. De acolo incepea viata. Cu griji, cu temeri, cu fericire, cu mai multa iubire, mult mai multa iubire. Eu n-am stiut, ca iubeam asa, iubesti ca omul. Mai dar n-am stiut ca poate exista atat de multa iubire. Efectiv...si nu stiu, am un catel, inainte il mai tratam asa, mai tipam la el...daca mai scapa cate un pipi prin casa...acum parca ii zic 'hai, mai mama, iar ai facut pipi?' Cum? Eu? Da, m-a asezat un pic mai mult. Da, e o binecuvantare, exact ce ti-am spus, exact ce spun tuturor. Un copil e o binecuvantare.

Andrei [00:36:35] Te ascult si imi transmiti si mie bucuria asta.

Lili [00:36:38] In sase luni o sa ma suni si-mi spui!

Andrei [00:36:43] In sase luni, nu, e cam devreme, in 9 eventual.

Lili [00:36:46] Nu, in sase luni ma suni si imi spui ca te-ai hotarat!

Andrei [00:36:49] Aa, ok, ok, eventual incepand de acum. Imi place, ai o energie extrem de frumoasa si sincer, te felicit, efoarte buna si foarte sanatoasa energia asta pe care o primesc de la tine. Si acum, sincer, pe final cred ca ar ajuta foarte mult sa ma ajuti cu un sfat pe care l-ai dat tuturor femeilor care, nu stiu, incearca sa aiba un copil asa cum ai spus tu mai devreme. Care ar fi sfatul tau pentru aceste femei?

Lili [00:37:23] In primul rand, eu inteleg, adica le inteleg pentru femeile care incearca si nu reusesc, sa aiba un copil. Este o lupta practic, este o lupta cu tine, pentru ca de multe ori, am zis, mai, renunt, ca nu mai are rost. Dar sa se relaxeze, pentru ca in momentul in care noi ne-am asteptat cel mai putin... Deci noi, am zis gata, in doua luni mergem sa facem fertilizarea. Si tot ce s-a intamplat, asa, a fost...pur si simplu iubire. Am lasat sa curga. Adica nu mai ziceam vezi ca acuma e...haide, sunt alea trei zile importante. Am zis nu, mai, gata! Pentru ca psihologic eu nu mai puteam. El la fel a zis, nu are rost sa ne mai stresam, stim foarte sigur directia. Toata lumea mi-a zis asta: in momentul in care te vei relaxa, atunci o sa vezi ca se va intampla sa ramai insarcinata. Cred ca asta e cel mai important. E un stimul in creier, in organism. Da, deci sa nu dispere. Daca isi doresc acest copil, sa nu renunte niciodata, sa nu renunte, sa nu se uite in gura lumii, sa nu asculte la societate, vezi doamne au 38 de ani si nu il au. Nu. Eu am la 41 de ani, sunt un exemplu si nu e niciun fel de problema. Uite, ca ma vezi stand in fata ta, am foarte multa

energie. Am avut primele trei luni un pic de stari de greata. Sunt normale. In rest, am foarte multa energie. Ma simt bine, din cauza faptului ca am 41 de ani stau numai in pat si nu pot sa ma mai ridic. De-asta zic, nu exista varsta. Sa fie foarte atente la setul de analize pe care le fac la doctorii la care merg, e foarte important si lucrul asta. Pentru ca s-au intamplat cazuri, s-au mai dus pe la niste doctori si le-au spus ceva, alti doctori le-au spus altceva si de fapt adevarul era undeva la mijloc. E foarte bine sa isi faca un research inainte, sa manance sanatos. Este foarte important sa renunte la tot ce este acid. Bine, eu nu mananc lactate. Acum am inceput, recunosc, in sarcina pentru ca am simtit nevoia. Dar in general lactatele si carnea sunt niste acizi organici si nu fac bine in momentul in care vrei sa procreezi. Si sa iubeasca. Atat. Sa iubeasca si sa aiba credinta la Dumnezeu ca se va intampla. Cam asta ar fi reteta, intre ghilimele.

Andrei [00:40:10] Sunt multe, sunt ceva.

Lili [00:40:10] Da? Daca nu se intampla, nu exista niciun fel de problema, pentru ca nu trebuie sa ai un copil. Asta vreau sa incerc. Incerc sa le spun, sunt foarte multe familii care promoveaza ideea de a avea 7, 8, 6, 3, 5 copii. E ok, poti sa ai un copil. Noi ne dorim un copil, recunosc, nu ma vad cu mai multi, dar asa suntem noi si nu cred ca nu te judeca absolut nimeni. Sunt femei care intr-adevar nu isi doresc copii, pentru ca li se pare o responsabilitate foarte mare. Pur si simplu, nu simt. N-au instinctul matern, nu trebuie sa fie judecate de absolut nimeni. Exista loc pentru noi toate femeile in lumea asta si da, daca se intampla sau daca ai dorinta aia si intr-adevar vrei sa devii mama, este cel mai frumos.

Andrei [00:41:07] Frumos! Lili, iti multumesc foarte mult pentru prezenta ta in cadrul podcastului nostru. Ma bucur foarte mult, mi-ai dat o energie foarte buna. Mie imi place, la finalul fiecarui podcast, sa intreb invitatul meu cam care crede ca va fi cea mai mare provocare de parinte si as vrea sa inchidem adresandu-ti aceasta intrebare.

Lili [00:41:34] Cea mai mare provocare de parinte cred ca va fi momentul in care as intra peste fi-miu fara sa bat la usa in baie si se va intampla ceva. Hai ca am zis-o! Iti spun asta pentru ca am auzit de la prieteni cea mai buna. Si-mi spunea: Cum? Bebelusul pe care eu l-am tinut in brate si caruia ii faceam masaj cand era mic, si baita, cred ca aia da provocare!

Andrei [00:42:05] Am inteles, da. Asta da provocare. O sa incerc sa o tin minte.

Lili [00:42:12] Si, ma rog, cand va trebui sa vina cu nora acasa. Cum facem trierea? Da, m-am dus departe. Am facut asa o paranteza, dar sa stii ca e chiar o provocare.

Andrei [00:42:27] Imi imaginez, cred, cred!

Lili [00:42:32] Cred ca de cand se nasc si pana cand ii iei mucusuorul ala din nas, va fi o provocare, crede-ma. Cred ca orice...lucruri pe care le inveti, clar. Si alaptatul e o provocare si in primul rand nasterea in sine e o provocare. Imi doresc sa nasc natural si atunci asta e o mare provocare. Cred ca provocarile se vor tine lant...

Andrei [00:42:51] Pe parcurs, treptat asa.

Lili [00:42:53] Dar ne vor face viata atat de frumoasa si nu va mai exista plictiseala!

Andrei [00:42:58] Un optimism incurabil. Lili, iti multumesc din suflet.

Lili [00:43:01] Multumesc ei eu!

Andrei [00:43:02] A fost o reala placere, multumim frumos!